

O smutné slunečnici

Žila byla jednou jedna slunečnice. Na tom by nebylo nic tak zvláštního, kdyby tahle slunečnice nevyrostla na sídlišti uprostřed parkoviště. Každý den se se svým květem otáčela za sluníčkem a přemýšlela: „Proč zrovna já jsem musela vyrůst sama bez sestřiček na parkovišti. Jak mě sem mohl ten zlý vítr zanést?“

Den za dnem byla slunečnice smutnější, listy jí uvadaly. Jednou po dešti přiletěl na parkoviště vrabčák Tonda. Podívoval se, kde se mezi auty vzala taková krása. Se strachem, že ho květina odmítne, se přeci jen rozletěl za tím jasným žlutým květem.

Přiletěl ke slunečnici a zbledl. Slunečnice nedýchala. „Jak jí mám pomoci? Co pro ni můžu udělat?“ Pomyslel si vrabčák. Najednou si vzpomněl na živou vodu v nedaleké studánce, o které mu vyprávěla žabka. Doletěl pro ni a slunečnici s ní pokropil. Ta opět rozkvetla do krásy. Děkovala vrabčáčkovi za záchranu a stali se z nich nerozluční přátelé.

Vrabčák za svojí kamarádkou létal a slunečnice se už necítila tak opuštěná. Jednoho dne však vrabčák nepřiletěl. Slunečnice vytrhla svůj první kouzelný lístek, který jí ukázal, co se s přítelem stalo. Viděla ho na pokraji sil, moc nechybělo, aby zemřel. Vytrhla tedy druhý kouzelný lístek a ten ho přinesl k ní. Třetím kouzelným lístkem vdechla vrabčáčkovi život. Poté ještě vysypala trochu svých semínek, aby se mohl vrabčák najíst.

Vše dopadlo dobře a přátelství mezi ptáčkem a květinou bylo opět pevné a věrné. A pokud ještě žijí, trvá dodnes.